

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

MILADA KOZDERKOVÁ

NAROZENÁ 28. 12. 1937 V TURNOVĚ

Vypracovali: Alžběta Barešová, Filip Kusý, Ondřej Mařas, Šimon Studecký

Škola: Základní škola Mnichovo Hradiště, Sokolovská 254

Můžete nám prosím říci nějaké základní informace o Vás?

Dětství jsem prožila na malý vesničce Sovenice, kde jsme měli i školu. Začala jsem tam chodit do školy, byla to jednotřídka. My jsme měli pana učitele Anděla, ale to byl čert. Ten se s námi vůbec nemaloval, ten nás mydlil na potkání. Tak u toho jsem si tolik netroufla, ale u pana faráře, já jsem ho tak zlobila, že jsem pak kolikrát si říkala: „Holka, ty seš ale ošklivá, zrovna na Pánbíčka“. A on vždycky říkal: „Milado, teda ty jsi nepolepšitelná, ty půjdeš do pekla.“ Vždycky mně vyhrožoval peklem, že mě nevezme do nebe.

V OBDOBÍ 2. SVĚTOVÉ VÁLKY SE VYBÍRALY POVINNÉ DÁVKY ZEMĚDĚLSKÝCH PRODUKTŮ PRO STÁT.

Kontrola Němců, jestli si tatínek někde něco neschovává, nějaký zrní. Většinu chodili po žních a vždycky: „Holky, kde má tatínek uschovaný ty pytle s tím obilím“ a my jsme říkaly: „On žádný pytle s obilím neschovává, on to má všechno na mlatě. Všechno to, co vidíte, to máme.“ Protože to nás zas tatínek poučil, že to nesmíme říkat. No, tak oni furt: „Určitě tam něco má“ a my jsme říkaly: „Nemá nikde nic schovaného“. Měl díru ve stodole, to měl zarovnaný slámou, tam byly pytle s obilím a my jsme říkaly: „Nemáme nikde nic schovaného“.

U vás doma, slavili jste svátky? Třeba Vánoce, Velikonoce?

Na Vánoce si pamatuju, že jsme jednou za rok měli párek. K večeři na Vánoce, to bylo jediný za celý rok, co jsme měli párek.

NA KONCI 2. SVĚTOVÉ VÁLKY, KDYŽ SE VRACELA ANGLO – AMERICKÁ LETADLA Z BOMBARDOVÁNÍ NĚMECKÝCH MĚST, BYLA SHOZENA U SOVENIC BOMBA PRO ZMENŠENÍ ZÁTĚŽE.

Válku mi připomíná to, že u nás shodili bombu. To byla jediná prostě taková, jak to mám říct, připomínka na válku. A to shodili do polí nad našim barákem a pak se tam chodili všichni lidé dívat z vedlejších vesnic. Všechny jsme se tam hnali, protože jsme se báli, že nás budou bombardovat nebo prostě byli jsme z toho zděšený, jenomže to bylo jediný, co jako nám připomínalo válku.

PŘÍCHOD RUSKÝCH VOJÁKŮ ZAŽILA PANÍ KOZDERKOVÁ 2 X. V ROCE 1945 PŘIŠLI JAKO OSVOBODITELÉ A V ROCE 1968 JAKO OKUPANTI.

Když přišli Sověti, tak byly o nich takový fámy, že ubližujou lidem a že znásilňují ženský a já nevím, co všechno. No a teď náš kluk byl malej, hrál si před barákem a teďko šli asi tři vojáci

jako důstojníci ruský a teď jeden z nich se utřhl a šel k Jirkovi. A já jsem, mě píchlo, úplně mi bylo špatně, že nám ho sebere a že prostě nebudeme mít dítě. Tak jsem vylítla ven a on se on ho vzal do náruče a omlouval se, říkal: „ Já mám takovýhodle kluka doma, mně připomíná strašně mého kluka“ prostě, že se v něm vzhlídnul, že je to jeho kluk. Tak ho tolik mačkal a to. Od té doby k nám chodil, co tam prostě jsme s něma žili, tak k nám chodil, nosil dárky klukovi, tenkrát mu přines takový na dálkový ovládání nějaký auto velký, každou chvíli mu něco přines a říkal: „ Já jsem tak rád, že mě necháte s ním pohrát“ a že prostě mu připomíná jeho kluka doma. Že najednou museli jít, že nevěděli, kam jdou a že je prostě odveleli do Československa.

Pomáhal Vám někdo se stavbou tady domu? Se stavěním v Mnichově Hradišti?

I ty Rusové nám hodně chodili sem pomáhat. Vždycky se nabízeli, říkali: „My ti půjdem pomoct, dyť se tady flákáme“. Tak hodně s náma jezdili, pomáhali nám Rusové to tady stavět.

DĚKUJEME PANÍ KOZDERKOVÉ ZA SPOLEČNĚ STRÁVENÉ ODPOLEDNE.